

Туризм - це індустрія, що швидко розвивається і дозволяє людям досліджувати, відчувати і насолоджуватися місцями і культурами, відмінними від їхніх власних, а використання технології доповненої реальності для вибору напрямків і заходів до і під час подорожі, є лише додатковими зручним інструментом, який ніколи не замінить реальну дійсність, особливо коли мова йде про створення спогадів, які невід'ємно пов'язані з реальними подорожами.

ЕТНОГРАФІЧНИЙ ТУРИЗМ В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Семків М.О.

Науковий керівник – Поколюдна М.М., канд. геогр. наук, доцент

Туризм – це феномен, без якого важко уявити сьогодення людства. Направлений, в першу чергу, для мандрівки з метою відновлення фізичних, моральних та духовних сил людини та пізнання чогось нового, він, також, виступає в ролі елемента сталого розвитку економіки та збереження культурно-історичної та природної спадщини народів і країн.

Сьогодні важко здивувати обізнаного туриста, що, здається, «спробував» вже все можливе і прагне дізнатись щось нове. Етнографічний туризм чудово служить цій ролі.

Етнографічний туризм – це вид пізнавального туризму, основною метою якого є відвідування етнографічних об'єктів для пізнання культури, архітектури, побуту і традицій народу. Даний вид туризму ще називають етнічним, ностальгічним. Етнічний туризм можливо розглядати як мандрівку, мотивом якої є пошук автентичних знань про культуру та історію народів, що кардинально відрізняються від власного досвіду. Етнічні туристи керуються бажанням пізнати щось відмінне від власного накопиченого життєвого та туристичного досвіду та зануритися в автентичну атмосферу нової незвіданої реальності, або навпаки пізнання власного коріння, саме це є головним мотивом такої подорожі.

Етнографічний туризм використовується багатьма країнами для сприяння економічному та культурному розвитку. Коли даний вид туризму спланований належним чином, він може стати популярною стійкою формою туризму і використовуватися як інструмент збереження культури і спадщини, а також боротьби з бідністю.

Туристичні ресурси для розвитку етнографічного туризму в Україні багаті і своєрідні. Зокрема, це пам'ятки архітектури, музейні експозиції, архівні матеріали, мальовничі природні місця. Більш того,

вся територія нашої країни ділиться на дев'ять етнографічних регіонів. Це такі регіони: Полісся, Карпати, Галичина, Покуття, Буковина, Поділля, Середня Наддніпрянина, Слобожанщина та Південь України. Також існують народності, які відрізняються своєю самобутністю – Поліщуки, Бойки, Лемки, Гуцули, Буковинці та Подоляни. Ці етнічні групи приваблюють як вітчизняних, так і закордонних туристів своєю унікальною культурою: народною архітектурою, звичаями, фольклором, кухнею.

В Україні є етнографічні музеї, які і вивчають і експонують етнографічні колекції та знайомлять сучасників із процесами етногенезу, побутом і культурою різних етнічних спільнот та історичних періодів. Більшість сучасних етнографічних музеїв країни репрезентують відвідувачам тематичні експозиції традиційної культури українського народу та її локальних варіантів, зібраних з усіх етнографічних земель України. За роки незалежності України виникло багато приватних музеїв, серед яких важливе місце займають саме музеї етнографічного профілю.

Багаті музейні традиції в експонуванні етнографічної спадщини в її найреальнішому вигляді мають музеї під відкритим небом – скансени. Їх особливістю є анімаційні програми з відтворенням побуту українського народу, де кожен відвідувач може відчути себе безпосереднім учасником тих подій. Першим таким музеєм в Україні став Національний історико-етнічний заповідник «Переяслав», який був створений у 1951 році на основі краєзнавчого музею. Крім цього, в Україні існує сім, різних за площею, музеїв просто неба: Музей народної архітектури та побуту в Києві, Музей народної архітектури та побуту у Львові «Шевченківський гай», скансен у Чернівцях, Закарпатський музей народної архітектури та побуту у Ужгороді, Музей народної архітектури та побуту Прикарпаття у селі Крилос Івано-Франківської області, Музей історії сільського господарства на Волині, с. Рокині.

В майбутньому планується організація регіональних та обласних музеїв просто неба в Кам'янці-Подільському, Тернополі, Коростені на Житомирщині, Харкові, Дніпрі, Одесі.

Також, в Україні проводяться численні тематичні фестивалі - "Поліське літо з фольклором", "Калинове літо на Дніпрі", "Етновир", "Древлянські джерела", які також є потужним мотивом для розвитку етнографічного туристського напрямку.

Загалом, Україна має багатий ресурсний потенціал для розвитку етнографічного туризму, що в майбутньому допоможе зберегти самобутність українського народу, його історію та культуру, допоможе привернути увагу вітчизняних і іноземних туристів, що в підсумку

принесе країні збільшення конкурентоспроможності та профілювання на міжнародному туристському ринку.

ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНИХ СТЕЖОК ТА ТУРИСТИЧНИХ МАРШРУТІВ НПП «СЛОБОЖАНСЬКИЙ» ЯК ЕЛЕМЕНТ АЛЬТЕРНАТИВНОЇ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ В ПРОЦЕСІ ТУРИЗМУ

Редченко Р.В.

Науковий керівник – Поколюдна М.М., канд. геогр. наук, доцент

За останні роки в Україні спостерігається приріст зацікавленості населення до відпочинку та туристичної діяльності на природоохоронних територіях, особливо – національних природних парках. Основними чинниками, які сприяють цьому явищу є:

- Доступність відпочинку (невелика вартість туристичних послуг), у порівнянні з послугами інших (приватних) туристичних об'єктів;

- Зростання зацікавленості населення до екологічного способу організації життя, побуту та відпочинку;

- Збільшення пропозиції туристичних послуг природними та природоохоронними об'єктами від суб'єктів туристичної діяльності (туристичних агенцій, приватних організаторів масового дозвілля, екскурсиводів);

- Туристичні об'єкти національних парків можуть задовольняти потреби поціновувачів активного відпочинку (велосипедного, водного, пішого туризму);

- Цілеспрямована діяльність спеціальних структурних підрозділів національних парків (відділи рекреації та екологічної освіти, відділи туризму) на підвищення рівня надаваних послуг та підвищення туристичної привабливості національних парків для різних видів екологічного дозвілля серед населення.

Особливо актуальними є відвідування екологічних стежок та туристичних маршрутів, що базуються на глибоких екологічних знаннях та принципах екологічної етики.

Теоретичним і практичним аспектам розвитку екологічного туризму на природоохоронних територіях присвячені праці Арсеньєвої О. І., Гетьман В. І., Дмитрука О.Ю., Егоренкова Л.І., Кускова А. С., Феоктистової Н. В., Кекушева В.П., Сергеева В.П., Степаницького В.Б., Любіцевої О.О., Моралева Н. В., Ледовских Е. Ю., Мотузенко О., Аріон О., Олійника Я.Б., Панова І.Н., Храбовченко В.В. та ін. Але через